

Makovecz-ösztöndíj hallgatói beszámoló
Bohács Ivett, II. évfolyam, óvodapedagógus szak
Románia, 2016/2017-es tanév tavaszi félév, 5 hónap

2017 januárjában Neptun üzenet érkezett a hallgatók számára. A nagyváradi (Románia) Partiumi Keresztény Egyetem Makovecz-ösztöndíjat hirdetett az oda pályázó hallgatóknak. 5 főnek nyílt lehetőség arra, hogy egy szemesztert az egyetemükön töltsön tanulmányi ösztöndíjjal. Már, amikor először olvastam az e-mailt, felkeltette az érdeklődésemet. Magyar nyelvű egyetemen tanulhatok, romániai magyar hallgatókkal, tanárokkal, óvodapedagógusokkal és óvodás gyermekekkel. Így felvettem a kapcsolatot a karunk Erasmus-koordinátorával, Nemes Magdolna tanárnővel, hogy többet megtudjak a részletekről. Kiderült, hogy van a Partiumon óvodapedagógus szak, tanító szakkal egybekötve (Az óvodai és elemi oktatás pedagógiája). Nemes Magdolna tanárnő maximálisan mindenben segítséget nyújtott ahhoz, hogy minden szükséges dokumentumot időben el tudjak küldeni a fogadó intézmény számára. Azért jelentkeztem, mert úgy gondoltam, hogy ez egy remek lehetőség arra, hogy megismerjem a romániai nevelési és oktatási rendszert, hogy tapasztalatokat gyűjtsek.

A Makovecz-ösztöndíj pályázatának lefolyási ideje nagyon rövid, hirtelen kellett döntést hozni, hogy meglegyen minden szükséges dokumentum, a pályázat leadás után napokkal kaptam a hírt, hogy fogad az intézmény, és ugyancsak napjaim voltak csak, hogy ki is érkezzek a félévkezdésre. Mégis maximálisan minden információval rendelkeztem ahhoz, hogy elinduljak. Így 2017. február 26-án megérkeztem az egyetemre. Az egyetem közelsége miatt a szüleim autóval vittek és költöztettek a kollégiumba. Másnap reggel a kar Makovecz-koordinátora Ardelean Tímea az irodájában fogadott engem, a többi Makoveczes és egy Erasmusos hallgatót. Köszöntött bennünket, tájékoztatott minden fontos és hivatalos részéről a programnak, és bemutatta nekünk az egyetemet. Elérhetőségeket kaptunk a tanárokhöz, kikkel kell felvegyük a kapcsolatot. Az első héten még nem vettünk részt órákon, a második héttől csatlakoztunk a hallgatókhoz.

A Makovecz-ösztöndíj biztosított számunkra ingyenes kollégiumi elhelyezést és napi egy ingyenes meleg étkezést. A kollégiumi szoba elfogadható volt, a szobatársam nagyon segítőkész volt velem. Az ebéd finom volt.

Az egyetem nagyon sok programot biztosított számunkra, kiállításokra hívtak bennünket, kirándulást szerveztek. A török hallgatókkal magunk is szerveztünk programokat, városnéző sétákra mentünk, kilátóba stb. Az egyetem által szervezett diáknapokon is részt vettünk, ami körül-belül egy hetes volt. Nagyon jól szórakoztunk, és sok diákot megismerhettünk akkor is. A hangulat nagyon családias volt, egy kicsi egyetem, ahol mindenki ismeri a másikat. Senki nem megy el egymás mellett köszönés nélkül, akkor sem, ha nem ismerik egymást. És úgy gondolom, hogy az emberek nagyon összetartóak és segítőkészek. Soha nem kellett sehová egyedül mennem, mert mindig felajánlotta valaki, hogy elkísér, segít a dolgaimat elintézni, mert ugye románul nem beszéltem, és az a hivatalos nyelv az országban. Mégis próbáltam megoldani egyedül is dolgokat, helyzeteket, hogy önállósodjak és tapasztalatokat gyűjtsek. Összességében nagyon jól éreztem magam, úgy gondolom, hogy rengeteg tapasztalattal és pozitív élménnyel gazdagodtam a kint

tartózkodásom során. Külön fontos volt számomra, hogy időközönként haza tudjak járni a családomhoz, és ez a hely pont erre adott lehetőséget, mivel hetente, kéthetente hazalátogattam. Nagyon hálás vagyok a sok segítségért, és támogatásért, hogy ez a hirtelen jött álomom valóra válhatott.

A legjobb az volt a programban, hogy bár tapasztalatokhoz juthattam, egy külföldi országban tanulhattam, és új embereket ismerhettem meg, mégis közel voltam a családomhoz, bármikor hazautazhattam, vagy ők meglátogathattak.

A legfurcsább élményem program idején az első hazautazásom volt, amit vonattal tettem meg. Soha nem utaztam még határon át előtte. A családnak meglepetés volt, hogy hazajövök, és nem volt még román sim-kártya a telefonomban. Tehát egyedül utaztam mindenki tudta nélkül, és teljesen elérhetetlenül. Sötét volt, hideg volt, és azt hiszem, hogy a határtól egyedül utaztam a vonaton. A vonat pedig ott elindult ugyanabba az irányba, ahonnan oda érkeztünk. Azt hittem, hogy nem visz át a határon, de végül megnyugodtam, amikor magyar településre értünk.

Soha nem gondoltam volna, hogy ez az élmény után egyedül fogok utazgatni majdnem minden héten, és hogy ilyen könnyen meg fogok bízni idegen emberekben. (Telekocsival is sűrűn jártam).

Hiányozni fog mindenki, akit ott megismertem, az ottani élmények, és az a gyönyörű város, Nagyvárad (Oradea).